

podle názoru odvolacího soudu, byl by předpis § 357 cit. zák. v největším počtu případů uveden v niveč. Neudržitelné jest tvrzení žalující strany, že prý o jejím odporu, podaném u exekučního úřadu dne 20. února 1931, bylo rozhodnuto záporně, protože prý přednosta berní správy prohlásil právnímu zástupci žalobkyně dne 21. února 1931 (tedy téhož dne, kdy byla podána žaloba), že odporu nevyhovuje, a není zcela správné její tvrzení, že prý podle § 256 cit. zák. může býti opatření oznámeno i jen ústně. Nehledíc k příslušnosti podle § 357 cit. zák., podotkl k tomu správně již první soud, že ústní prohlášení referenta není úředním rozhodnutím. To vyložil ostatně správně i odvolací soud a správně poukázal k předpisu § 256 cit. zák., podle něhož úřední rozhodnutí a opatření doručují se písemně a jen přítomnému může býti opatření oznámeno ústně (protokolárně). Vždy tedy musí jíti o úřední rozhodnutí podle § 357 (2) cit. zák. a vždy musí býti takové rozhodnutí na jisto postaveno buď písemným sdělením nebo protokolem, aby nemohly vzejíti o jeho obsahu spory, jakž právě v souzeném případě nastaly. Podobně ustanovuje i § 72 vlád. nař. ze dne 13. ledna 1928, čís. 8 sb. z. a n. o řízení správním. Odvolací soud, vycházející z mylného právního názoru, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu první stolice k novému projednání a rozhodnutí pro vady vytčené v § 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. neprávem.

Čís. 11106.

Nejde o odporující si dědické přihlášky (§§ 125, 126 nesp. říz.), týkají-li se obě přihlášky (vdovy a sestry zůstavitelovy) čtvrtiny pozůstalosti podle § 1253 obč. zák., sestra žádá přikázání celé čtvrtiny, předbíhající výsledku odvozovanému z výkladu § 757 obč. zák., kdežto v přihlášce vdovy není zmínky o započtení podle tohoto paragrafu. Jde tu jen o výklad § 757 obč. zák., jenž jest věcí nesporného soudce.

(Rozh. ze dne 20. října 1931, R I 824/31.)

K pozůstalosti po Václavu B-ovi přihlásila se pozůstalá vdova bezvýmínečně ze smlouvy dědické a pak s odvoláním se na § 1253 obč. zák. ze zákona ještě k jedné polovině zbývající čtvrtiny pozůstalosti. Zůstavitelova sestra se přihlásila k dědictví bezvýmínečně k čisté čtvrtině pozůstalosti podle § 1253 obč. zák. Pozůstalostní soud poukázal co do osminy pozůstalosti na pořad práva zůstavitelovu sestru. Důvody: V pozůstalosti, o niž jde, byla uznána pravost a platnost dědické smlouvy ze dne 5. dubna 1891, v níž se manželé Václav a Marie B-ovi vzájemně ustanovili za dědice. Poněvadž v dědické smlouvě není zmínky o čtvrtině pozůstalosti určené k volnému pořizování, zejména ani v této smlouvě, ani jinde zůstavitel o této čtvrtině zvlášť nepořídil, nastupuje co do této čtvrtiny posloupnost ze zákona. A tu jest právě rozpor obou účastnic. Universální dědička vdova Marie B-ová přihlásila se z dědické smlouvy a kromě toho jako zákonná dědička, poněvadž není nepominutelných dědiců, ještě k polovici ze zbývající čtvrtiny pozůsta-

losti. Sestra zůstavitelova Anna B-ová přihlásila se ze zákona k celé oné čtvrtině. Obě tyto přihlášky byly přijaty na soud, jakž předpisuje § 125 nesp. říz. V přihláškách těch jest rozpor. Poněvadž jde o dědické přihlášky dědiců ze zákona navzájem (přihláška z dědické smlouvy ke třem čtvrtinám pozůstalosti nepadá tu v úvahu), má soud po výsledku stran odkázati toho z odporujících si dědiců. by podal žalobu, jenž by musil dříve zbaviti moci silnější důvod dědického práva svého odpůrce, by mohl zjednati platnost svému dědickému právu (§ 126 druhý odstavec, nesp. říz.). Obě účastnice odůvodňují nárok dědický předpisem § 1253 obč. zák., avšak každá mu dává jiný smysl. Vdova zdůrazňuje, že vedle dědické smlouvy jest co do oné čtvrtiny zákonnou dědičkou (§ 757 obč. zák.) na polovici, kdežto Anna B-ová jí toto právo odírá poukazujíc na slova zákonodárcova, že ona čtvrtina volná k pořizování, »nepřipadne smluvnímu dědici«, nýbrž zákonným dědicům. Výklad tento se však nezdá býti správným, uváží-li se, že v této poslední větě šlo zákonodárci o to, by zdůraznil, že, třebaže dědická smlouva jednala o celém jmění obou manželů, přece jen její účinnost jest obmezená, vztahujíc se jen na ony tři čtvrtiny, kdežto co do zbývající čtvrtky nenastupuje plně a beze všeho pozůstalý manžel (není-li závěti), nýbrž dědicové zákonní. Nelze přehlédnouti, že při vzniku tohoto zákonného předpisu neměl pozůstalý manžel bezvýhradné právo dědické ze zákona, jako dnes po novele z roku 1916 a že skutečně dříve, byly-li děti, musil se spokojiti s poživacím právem, odtud jest i vysvětlitelný onen neurčitý doslov § 1253 obč. zák., který však přes to připouští oprávněnost výkladu, že k oné čtvrtině jsou povoláni všichni zákonní dědici, kteří podle případu a podle zákonných předpisů přicházejí v úvahu, tudíž, není-li ascendentů, ani descendentů a z postranních příbuzných jediná sestra, že povolání vdovy ze zákona se vztahuje k polovině oné čtvrtiny. Zdá se tedy dědický titul vdovin, pokud jde o tuto osminu (na niž si činí také nárok Anna B-ová) silnější a byla proto Anna B-ová poukázána na pořad práva. Re k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Správně poukázal první soud Annu B-ovou, jakožto zůstavitelovu sestru a zákonnou dědičku co do druhé polovice čtvrtiny pozůstalosti na pořad práva, neboť silnějším jest zajisté nárok vdovy Marie B-ové k oné polovici volné čtvrtiny, a to vzhledem k § 757 obč. zák., a nepadá na váhu to, co rekurentka ve stížnosti uvádí, že se do dědického podílu manželky započte vše, co jí náleží ze jmění zůstavitele podle svatebních anebo dědických smluv.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Jde o potvrzující usnesení rekursního soudu, jemuž podle § 16 nesp. říz. jest odporováno pro zřejmý rozpor se zákonem a se spisy. Nejvyšší soud shledává zřejmý rozpor se zákonem ve výkladu §§ 125 a 126 nesp. říz. Zůstavitel zanechal dědickou smlouvu z 5. dubna 1891 a zemřel bez-

dětek. Pozůstalá manželka Marie B-ová přihlásila se k dědictví bezvý-
mínečně ze smlouvy dědické a s odvoláním na § 1253 obč. zák. a § 777
(správně 757) obč. zák. ze zákona ohledně jedné čtvrtiny pozůstalosti
(tedy k jedné osmině). Sestra zůstavitelova přihlásila se k dědictví bez-
výmínečně k čisté, tedy plné čtvrtině pozůstalosti podle § 1253 obč. zák.,
vyhrazené zákonné posloupnosti, a prohlásila zároveň, že přijímá odkaz
3.000 zl. r. m. jí bratrem v dědické smlouvě určený. Prvý soud po vý-
slechu účastnic poukázal sestru zůstavitelovu Annu B-ovou jako zákon-
nou dědičku s odporem proti dědické přihlášce vdovy Marie B-ové ze
zákona k jedné osmině pozůstalosti na pořad práva. Rekursní soud na re-
kurs Anny B-ové potvrdil usnesení prvního soudu. Podle § 125 nesp. říz.,
bylo-li podáno k téže pozůstalosti několik dědických přihlášek, které si
odporují, buďtež sice všechny přijaty, ale soud, vyslechna účastníky,
rozhodne, kdo z nich má proti druhému vystoupiti jako žalobce, a záro-
veň určí lhůtu k žalobě. Kdo má býti poukázán, by podal žalobu, o tom
ustanovuje § 126 nesp. říz. Podle vyličeného stavu věci nejde o odporu-
jící si dědické přihlášky, protože obě přihlášky, vdovy i sestry zůstavi-
telovy, týkající se čtvrtiny pozůstalosti podle § 1253 obč. zák., si vlastně
neodporují, neboť podle §§ 125 a 126 nesp. říz. musily by si odporovati
dědické tituly a dědické nároky z nich plynoucí (rozh. čís. 10.665 sb.
n. s.), kdežto v souzeném případě poměr účastnic k zůstaviteli není
sporný a obě účastnice jako zákonné dědičky odvolávají se také na usta-
novení § 757 obč. zák. Přihlašuje-li se vdova s odvoláním na toto usta-
novení §§ 1253 a 757 obč. zák. k dědictví k osmině pozůstalosti a sestra
k plné čtvrtině pozůstalosti, není tu rozporu v dědických přihláškách,
nýbrž v přihlášce sestřině se jen předbíhá výsledku odvozovanému z vý-
kladu ustanovení § 757 obč. zák., jež přikazuje, by bylo započteno do
dědického podílu manželova, co mu náleží ze jmění manželova podle
svatebních smluv nebo podle dědické smlouvy. Důsledkem toho žádá
sestra přikázání celé čtvrtiny pozůstalosti, kdežto v přihlášce vdovině
není o započtení zmínky. Není tu proto mezi dědickými přihláškami roz-
poru, který by bylo nutno odkliditi sporem, nýbrž jde tu jen o výklad
ustanovení § 757 obč. zák., tedy o právní otázku, kterou rozhodnouti
přísluší nespornému soudci v pozůstalostním řízení. Odporuje zákonu,
když nižší soudy v tomto případě sestru zůstavitelovu odkázaly na po-
řad práva, neboť bylo věcí pozůstalostního soudu, by vysvětliv zúčast-
něným stranám zákonná ustanovení a vyloživ předpis § 757 obč. zák.
s nimi pozůstalost projednal na základě přihlášek přijatých k soudu.

Čís. 11107.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

**»Údajem« podle § 10 zákona jest nejen tvrzení skutkových okolností,
nýbrž i osobní (subjektivní) názory a mínění.**

(Rozh. ze dne 20. října 1931, Rv I 1188/30.)